

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 76 • nummer 4 • april 2021

INHOUD

<i>Gethsémané (gedicht)</i>	<i>73</i>
<i>Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (4)</i>	<i>74</i>
<i>De God van de dalen (3)</i>	<i>77</i>
<i>Op God vertrouwen</i>	<i>79</i>
<i>Getuigenissen uit Noord-Afrika</i>	<i>81</i>
<i>God – Die de nederigen troost</i>	<i>83</i>
<i>Duizend jaar rust</i>	<i>89</i>
<i>Het duizendjarig Vrederijk</i>	<i>90</i>
<i>Wie zijn broeders, schapen en bokken in Mattheüs 25?</i>	<i>91</i>
<i>Waarom wij niet zeggen: ‘Hemelse Vader’</i>	<i>93</i>
<i>President Abraham Lincoln en de spion.</i>	<i>95</i>

Gods weg naar vrede, naar rust, kracht en toewijding, naar heiligheid

door E. Dennet

Hebt u vrede met God? - dat is de belangrijkste vraag die er bestaat.

Die vraag moet door iedereen zonder onderscheid overwogen worden, of je nu oud of jong, rijk of arm bent. Daarom willen we u deze vraag met liefdevolle ernst voorleggen. Als u kunt zeggen: God zij dank, ik heb

vrede met God, dan kunt u nu al gelukkig zijn.

Het eerste deel van dit boekje wijst u dan ook de weg naar vrede met God. Dan kunt u de dood zonder angst tegemoet zien, als u zou moeten sterven vóór de wederkomst van de Heere. Dan kunt u zich verblijden in het vooruitzicht van de heerlijke toekomst die voor u ligt.

Maar als u al vrede met God hebt, wil de schrijver u in het tweede deel graag verder helpen. Ontdek door dit boekje hoe u als Christen voortdurend innerlijke rust kunt vinden in Christus, kracht om dagelijks te leven door de Heilige Geest, toegewijd aan de Heere en geheiligd voor Hem. Niet door eigen wilskracht en beslistheid, maar in afhankelijkheid van de Heere. Dat alleen geeft blijvende zegen!

Bestelcode: 1469

Aantal pagina's: 136

Prijs: € 10,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:
Stg. Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

[E-mail: bestel@uhwdw.nl](mailto:bestel@uhwdw.nl)

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en
doorstorting giften (vertrouwelijk): Tel.
0543 - 47 88 43; fax 47 88 42 [E-mail:
info@uhwdw.nl](mailto:info@uhwdw.nl)

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (geen ANBI, niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa
de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen:
www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen-
en buitenland, hulp aan armen, nood-
hulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock © foto's binnenzijde: Pixabay

Gethsémané

Heer' Jezus, in Gethsémané
streed U, maar niemand waakte mee.
U smeekte: Vader, laat aan Mij
de lijdensbeker gaan voorbij.

U bent volkomen heilig, rein,
maar wilde Zondendrager zijn.
Hoe diep heeft daar Uw ziel doorgrond
het lijden, dat nog voor U stond!

'Niet Mijn, maar Uw wil, díe geschiedt'.
U week voor 't diepe lijden niet,
de beker vol van toorn en wee;
dat was voor U Gethsémané!

Vol eerbied zien wij naar die hof
en brengen U de dank en lof,
omdat U ondanks strijd zei: Ja,
Ik ga de weg van Golgotha!

Paul Waltersbacher

Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (4)

De overtreding van Adam

‘Toch heeft de dood geheerst van Adam tot Mozes, ook over hen die niet gezondigd hadden door te overtreden zoals Adam’ (Rom. 5:14). Vanaf Adam tot aan de wetgeving hebben allen gezondigd en ze zijn daarom ook gestorven, maar ze hadden niet gezondigd ‘met eenzelfde overtreding als Adam’. Wat dat betekent, lezen we bij Hosea, die over de Joden (dat wil zeggen: over degenen die een wet hadden) het volgende zegt: ‘Zij hebben echter als Adam het verbond overtreden’ (Hos. 6:7). Adam was dus een wetsovertreder. Waarom? Omdat hij het enige gebod overtrad dat God hem gegeven had: hij at van de vrucht van de boom. De onder de wet levende Joden hadden dus ‘met eenzelfde overtreding als Adam’ gezondigd. Ook zij hadden de geboden en ze hebben deze vaak overtreden. De nakomelingen van Adam die vóór de wetgeving leefden, waren ook zondaren – maar ze ontvingen niet, zoals Adam, een duidelijk gebod van God. Daarom hebben ze niet ‘met eenzelfde overtreding als Adam’ gezondigd.

In vers 14 wordt ook gezegd dat Adam ‘een voorbeeld¹ is van Hem Die komen zou’. Wie is Diegene? Het is zonder twijfel Christus! En waarom is Adam, die een gebod overtreden heeft, een voorafschaduw van Christus?

Twee hoofden – twee families

Om dat te kunnen begrijpen, moeten we in de gaten hebben dat het in vers 14 over twee families gaat. Elke familie heeft een ‘stamhouder’, een hoofd. Dat eerste hoofd is Adam; hij is het hoofd van *zijn* familie. Het andere Hoofd is Christus; Hij is het Hoofd van een *andere* familie. Adam heeft een zondige daad begaan en werd daardoor het hoofd van een *gevallen* menselijk geslacht. Daarentegen heeft

¹ Met de betekenis: ‘voorafschaduwing’

Christus een werk uitgevoerd waardoor de zonde afgeschaft kon worden en daarom werd Hij het Hoofd van een *verlost* menselijk geslacht. Nadat Hij opgestaan en ten hemel gevaren was, werd Hij het Hoofd van allen die bij Hem horen. Nu begrijpen we waarom Adam een ‘voorafschaduwing van Hem Die komen zal’ wordt genoemd.

De grote gevolgen van de gebeurtenis

Hoe enorm de gevolgen van de overtreding van Adam ook zijn – de genadegift van Christus, het tweede Hoofd, is veel groter. Daarvan wordt gezegd dat ze ‘overvloedig’ is (vs. 15), dat ze in ‘overvloed’ gegeven werd (vs. 17) en dat ze ‘meer dan overvloedig’ geworden is (vs. 20). Dat moet ons gelukkig maken! **Hoe zwaar de zonden en haar gevolgen ook wegen, de genade overstemt alles.** De overtreding van één iemand bracht ‘velen’ de dood. Dat geldt voor iedereen zonder uitzondering. Vanaf de eerste zoon van Adam tot aan de laatste mens die geboren wordt – Adam is van iedereen het hoofd! Deze grote groep is gestorven en zal sterven en dat vanwege de overtreding van slechts één persoon. Maar ‘veel meer is de genade van God en de gave in genade, die door één Mens Jezus Christus is, overvloedig geweest over de velen’ (vs. 15). Het woordje ‘velen’ heeft hier natuurlijk niet meer betrekking op iedereen. Bedoeld zijn degenen die bij Christus horen. We zagen al op welke manier de Heere Jezus het Hoofd van dit nieuwe menselijke geslacht is geworden. Het gebeurde op basis van Zijn lijden aan het kruis, Zijn opstanding en Zijn hemelvaart. Daarom kan God tegenover mensen die nu bij dit Hoofd horen, in genade spreken. Dat is een bewijs waar niets tegen in te brengen is. Wat Adam in zijn boosheid voor alle mensen was, dat was Christus in Zijn goedheid voor Zijn nakomelingen.

Wat betekent nu de uitdrukking ‘de gave in [HSV: door de] genade’? Omdat de gave door de genade tegenover de overtreding van Adam en de dood wordt gesteld, ligt de gedachte voor de hand dat deze uitdrukking – hoewel ze algemeen is – op het eeuwige leven wijst, dat door Jezus Christus voor velen verworven is. Dit wordt in Romeinen 6:23 beves-

tigd: 'De genadegave van God is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Heere'. Omdat Christus Zelf echter 'het eeuwige leven' is (1 Joh. 5:20), kunnen we dan niet zeggen dat de gave door de genade de Heere Jezus is? Daar gaat het ook over in het bekende gedeelte, vers 15 van 2 Korinthe 9: 'God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!' Adam bracht ons de dood, maar Christus bracht ons het 'leven en overvloed' (verg. Joh. 10:10).

We vinden dus in vers 15 zowel een *overeenkomst* tussen de beide hoofden, wanneer het doen van de één op velen uitwerking heeft, als ook een *tegenstelling*, namelijk de dood aan de kant van Adam en de gift van de genade aan Christus' kant.

De uitwerking van de gebeurtenis

Nu worden andere uitkomsten van de handelingen van deze beide hoofden tegenover elkaar geplaatst. 'En het is met de gave niet zo als met het zondigen van de éne' (vs. 16). Degene die gezondigd heeft, is Adam. Zoals de uitwerking van zijn daad enorm is, zo zijn ook de uitwerkingen van Gods gave enorm. 'Want het oordeel [was] uit één [daad] tot veroordeling'. Die ene handeling van Adam bracht aan alle mensen zonder uitzondering de verdoemenis. 'Maar de genadegave [is] uit vele overtredingen tot rechtvaardiging'. Door de genadegave werden de degenen die vroeger veel overtredingen begingen, maar nu bij Christus horen, tot gerechtigheid of tot rechtvaardiging geleid. Rechtvaardiging betekent hier een bestaande toestand van een bij God beschikbare gerechtigheid, die niet meer zal worden veranderd. Dat heeft de genadegave ons door het werk van Christus gebracht.

Samenvattend vinden we dus in vers 16 opnieuw zowel een *overeenstemming* van de beide hoofden, wanneer de uitkomst van hun daad steeds enorm is, als ook een *tegenstelling*: de verdoemenis aan Adams kant en de gerechtigheid aan Christus' kant.

(Wordt vervolgd).

Karl-Heinz Weber

De God van de dalen (3)

Het dal van Achor

'Toen nam Jozua, en heel Israël met hem, Achan, de zoon van Zerah, en het zilver, de kostbare mantel, de goudstaaf, zijn zonen, zijn dochters, zijn runderen, zijn ezels, zijn kleinvee, zijn tent, en alles wat van hem was, en zij voerden die naar het Dal van Achor. Jozua zei: Waarom hebt u ons in het ongeluk gestort? De HEERE zal u in het ongeluk storten op deze dag. En heel Israël stenigde hem met stenen, en zij verbrandden hen met vuur. En zij wierpen stenen over hen, en richtten een grote steenhoop boven hem op, die er is tot op deze dag. Toen liet de HEERE Zijn brandende toorn varen. Daarom gaf men die plaats de naam Dal van Achor, tot op deze dag' (Joz. 7:24-26).

Het is niet moeilijk om dit dal op de kaart te lokaliseren, evenmin als het dal te benoemen in de Bijbel; het enige lastige met dit dal is dat we het niet altijd kunnen herkennen in onze eigen situaties, zowel individueel als gezamenlijk. Geografisch ligt het in de buurt van de Jordaan en we lezen erover in Jozua 7 en Hosea 2. Het is de 'deur van hoop'. **Achor is de plek waar de zonde wordt beleden, veroordeeld en weggedaan** en het is heel belangrijk om hier iets van te begrijpen.

Laten we wat tijd besteden aan deze belangrijke materie. Historisch gezien behaalden de Israëlieten, toen ze door de Jordaan gegaan waren, een geweldige overwinning in Jericho. Maar op de volgende plek, Ai, stuurden ze slechts 3.000 man omdat ze dachten dat het een kleine stad was en Gods volk werd verslagen door de bewoners van Ai en er kwamen er 36 om. In dat hoofdstuk lezen we over Jozua, die zich voor God met zijn gezicht ter aarde wierp, samen met de oudsten uit het volk Israël, zeggend: *'Hadden wij maar besloten aan de overzijde van de Jordaan te blijven!'* Voordat we te hard oordelen over Israël, moeten we erkennen dat velen het heden ten dage zo in hun hart hebben, op de vlucht geslagen voor de tegenstander en zo vernederd

dat we denken: ‘We mochten willen dat we helemaal geen hemelse grond hadden ingenomen. Laten we hier zo snel mogelijk uit zien te komen’. Sommigen doen dat. Sommigen doen dit in hun hart. Maar God zei tegen Jozua ‘*Sta op, waarom ligt u zo met het gezicht ter aarde? Israël heeft gezondigd*’. Ze moesten hun zonde belijden en ermee afrekenen. Er was een man die een mooie kostbare Babylonische mantel, zilver en goud had begeerd en deze verborgen had in zijn tent, waardoor de overwinning van God werd tegengehouden. **In Gods barmhartigheid werd die zonde openbaar gemaakt, beleden, er werd grondig mee afgerekend, het werd veroordeeld en weggedaan**, waarna Ai als tweede stad werd overwonnen tijdens de triomferende opmars van Israël in het beloofde land.

In Hosea 2 krijgen we de profetie te zien over Israël, betrekking hebbend op de toekomst. De Israëlieten hebben zich ook schuldig gemaakt aan zonde door hun Messias te kruisigen. In dit hoofdstuk, dat soms het ‘Lukas 15 van het Oude Testament’ wordt genoemd, brengt God Zijn volk in de wildernis en daar spreekt Hij tot hun hart. Er zijn drie stappen van herstel voor Israël – weeklacht, bekentenis en antwoord – en de poort naar hoop ligt in het erkennen en wegdoen van de zonde, zoals we lezen in de verzen 12-14 van Zacharia 12: ‘*Het land zal rouw bedrijven, elk geslacht afzonderlijk: het geslacht van het huis van David afzonderlijk ... van Nathan afzonderlijk ... van Levi afzonderlijk ... van Simeï afzonderlijk ... elk geslacht afzonderlijk en hun vrouwen afzonderlijk*’.

Daar rouwen en belijden ze en ‘*Op die dag zal er een bron geopend worden voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem*

‘Mijn zonde maakte ik U bekend, mijn ongerechtigheid bedekte ik niet. Ik zei: Ik zal mijn overtredingen belijden voor de HEERE.
En Ú vergaf mijn ongerechtigheid, mijn zonde’ (Ps. 32:5).

tegen de zonde en tegen de onreinheid' (13:1). De zonde wordt verwijderd: het dal van Achor als een poort van hoop.

Dit geldt nog steeds. Als we in staat zijn om onze zonde bekend te maken en deze te belijden, geloof ik dat we nog steeds merken dat Hij de inspanningen van Zijn volk niet veracht. *'Een verbrijzeld en verslagen hart zult U, o God, niet verachten'* (Ps. 51:19). Ik was in de herfst op het vaste land en we hadden daar bijeenkomsten. Een van de zusters vroeg mij om een kopie van het boek van Hamilton Smith over Daniël en dit heb ik haar beloofd. Ik kreeg een week of twee geleden een brief van haar en ze vertelde dat, toen ze bij hoofdstuk 9 van Daniël was aangekomen en ze de toestand van haar eigen gemeente herkende en die van haar eigen hart, ze op haar knieën ging en dit onder tranen beled voor God. Sindsdien, zei ze, zijn er twee families met kinderen toegevoegd aan de gemeente. Het lijkt alsof het tij gekeerd is omdat één persoon door het dal van Achor ging en de deur van hoop. Ik vertel je alleen maar wat over de manier waarop God in het verleden werkte en wat Hij vandaag de dag wil doen.

(Wordt vervolgd).

D.W. Paterson

Op God vertrouwen

Het samenleven met anderen brengt er ons zo gemakkelijk toe om telkens weer op elkaar te steunen. We kunnen elkaar tot een hand en voet zijn, maar ons vertrouwen moet alleen zijn gericht op God. De eenvoud van het geloofsleven heeft een bekoring die niet gekend wordt door hen die er zich niet in geoeffend hebben. We komen niet van de moeilijkheden die zich op de weg van het geloof voordoen, af doordat we proberen ze te ontwijken; nee, we moeten ze in Gods kracht overwinnen.

Een moeilijkheid kan werkelijk bestaan, maar alleen voor het ongehoof is ze een hinderpaal, als we tenminste in Gods weg zijn, want het geloof rekent op God en moeilijkheden betekenen voor Hem niets. Door de ervaring moet het geloof gesterkt worden, maar er moet eerst nog geloof zijn, zal het beproefd kunnen worden. God komt door ons geloof tot Zijn eer. Satan is tevreden wanneer het hem lukt om ons te laten afwijken van het zuivere en eenvoudige pad van het geloof. Het geloof stelt zich in dienst van God, het openbaart Hem onder alle omstandigheden en laat zich door deze omstandigheden niet regeren. Het is duidelijk dat het geloof boven alle dingen staat. Hoe heerlijk om dit te kunnen getuigen te midden van de ellende van deze arme wereld.

Het kenmerkende van het geloof is **dat men rekent op God**, niet alleen wanneer iets moeilijk is, maar zelfs als het onmogelijk schijnt. Ik heb nog nooit gezien dat zij die in vertrouwen op God hun werk deden, door Hem verlaten werden, maar ik heb wel mensen gezien die in grote geestelijke nood verkeerden en van wie het werk niet wilde lukken, omdat zij tot andere dingen hun toevlucht namen om zichzelf of hun gezin vooruit te brengen.

Een beproefd geloof is een gesterkt geloof; we leren er onze eigen zwakheid door, maar door de trouw van God. We leren er Zijn tedere zorg door kennen, zelfs wanneer Hij ons in moeilijkheden brengt, opdat we ze met Hem zouden dragen. Mijn inkomsten mogen verminderen... het zal mij niet deren; het geloof vindt alles goed, dankende te allen tijde voor alle dingen. Als alles van God komt, moet het immers goed zijn. Hierboven is er Eén van Wie de raad zal bestaan en hij die gelooft en alles van Hem verwacht, mag de zekerheid hebben dat Zijn hand hem leidt. Wij zijn er zo vlug bij om zelf de teugels in handen te nemen als er gevaar dreigt, maar onze God weet beter dan wij wat er gedaan moet worden. Op Zijn tijd zal Hij allen die op Hem vertrouwen, verlossen.

J.N. Darby

Getuigenissen uit Noord-Afrika

Geliefde biddende vrienden,

Hier volgen twee getuigenissen van twee jonggelovigen uit Noord-Afrika, van enkele jaren geleden. Toch geven we ze graag weer, omdat ze ons laten zien hoe de Heere machtig werkt. Bid alstublieft voor deze twee Christenbroeders (Boulous en Moha) dat ze mogen groeien in hun geloof!

Boulous (niet zijn echte naam) is de zestig gepasseerd en hij is met pensioen, maar hij ziet er nog steeds jong uit. Zijn geloofsreis begon in 1980. Een Christen gaf hem het Mattheüsevangelie. Boulous vond het geen belangrijk boek. Hij legde het in een kast en daar bleef het negentien jaar lang liggen. In 1999 besloot hij op bedevaart (hadj) te gaan naar Mekka, in Saoedi-Arabië. Terwijl hij in Mekka was, begon hij zich af te vragen of de islam wel juist is.

Er waren een paar dingen die hem daartoe brachten. Eerst gebeurde er iets terwijl hij aan het bidden was: iemand stal de dure schoenen van hem en zijn vrouw, die hij gekocht had voor deze pelgrimsreis. De gedachte kwam bij hem op: als God aanwezig is, hoe kunnen deze 'heilige' mensen dan stelen in deze 'heilige' plaats? Vervolgens maakte hij de omgang rond de zwarte steen en daarbij vroeg hij zich af: hoe kan ik nu om *een steen* heen lopen? Is God een steen? Of loop ik om een afgod heen?

We laten hem nu zelf aan het woord: 'Ik voelde me ongelukkig terwijl ik daar was. Ik was beroofd, ik liep om een steen heen en zag goddeloze mensen. Ik keerde dus ongelukkig naar huis terug en kreeg daar heel veel problemen met mijn familie. Ik begon me af te vragen of er een God was Die mij kon helpen. Iets binnen in mij spoorde mij aan: kijk eens naar dat boek in de kast! Het Evangelie van Mat-

theüs was klein, maar het was vol van Gods liefde en er stonden veel belangrijke dingen voor mijn leven in. Ik besepte dat het boek dat ik mijn hele leven gelezen had (de Koran), ‘leeg’ was. Ik begon ook naar enkele Christelijke programma’s te luisteren. Kort daarna veranderde God mijn leven. Dag na dag bleef God in mijn leven werken. Ik kwam in contact met een paar gelovigen die me de Bijbel gaven. Ik besprak ook mijn vragen met hen en ik besloot Jezus Christus te volgen als mijn God en Redder. De stap van de doop was daarna het bewijs van mijn beslissing’.

Moha is een man van 31 jaar oud die twee jaar geleden de Heere Jezus is gaan volgen. Anderhalf jaar geleden leerde ik hem kennen en ik had het voorrecht om hem een Bijbel te geven. Op dat moment was hij erg verlegen en angstig en hij zei niet veel. Hij had veel gebruikelijke vragen over het Christelijke geloof. Sinds die tijd heeft de Heere zijn leven geweldig veranderd. Gedurende een periode van persoonlijke problemen had hij geen baan. En ook al bezat hij nu een Bijbel, hij las er maar zo af en toe in.

Hier volgt zijn eigen getuigenis: ‘Ik was niet erg geïnteresseerd in mijn relatie met God. Ik overwoog in die periode zelfs een eind aan mijn leven te maken. Toen besloot ik naar een andere stad te gaan om daar een baan te zoeken. Mijn moeder gaf me wat geld mee voor de reis.

Omdat het een lange reis was, die bovendien in het winterregenseizoen viel, was ik bang dat ik al snel door mijn geld heen zou zijn en niet meer terug zou kunnen keren naar huis. Onderweg luisterde ik naar Psalm 23 op een mp3-speler. Toen de bus in een klein stadje stilhield voor een korte pauze, ging ik naar een koffiehuis. Ik bestelde een kop koffie en ging een film zitten kijken. Ik zag een deel van een film over een boek en een verborgen boodschap. Een man in de film verdedigde het boek (de Bijbel), zodat het niet kwijt zou raken of gestolen of verbrand zou worden. De gedachte kwam in mij op: hoe is het mogelijk dat deze man de Bijbel verdedigt, terwijl ik er thuis één

heb liggen en er helemaal geen belang aan hecht! Ik begon te huilen en te bidden tot God om mijn leven te veranderen. Ik voelde hoe God vanbinnen in mij werkte en was gelukkig, ook al was ik koud en ver van huis en bezat ik maar weinig. Ik wist dat God van mij houdt en van elk detail van mijn leven op de hoogte is. Daarom veranderde ik van gedachten, ik bekeerde me en besloot mijn hele leven voor de Heere te leven. Ik besepte dat de Bijbel, waaraan ik voor die tijd nauwelijks aandacht had geschonken, in werkelijkheid een schat was die ik iedere dag nodig had.'

Bid alstublieft voor Boulous en Moha en voor veel duizenden andere mensen zoals zij!

God – Die de nederigen troost

Vrijwel nergens in de Heilige Schrift vinden we zulke liefelijke beschrijvingen van wat de Geest over het dienen, de Christelijke liefde en ware toewijding zegt als in de tweede brief aan de Korinthiërs. Deze brief van de apostel Paulus is ons doorgaans minder bekend. Hij lijkt ons ook minder op te leveren dan de andere brieven uit het Nieuwe Testament. Inderdaad bevat hij nauwelijks belangrijke onderwijzingen, dit helemaal in tegenstelling tot de eerste brief.

Wat bovendien de tweede brief wat moeilijker te begrijpen maakt, zijn de vaak voorkomende plotselinge overgangen in de onderwerpen en in de gevoelens van de schrijver. Zo vinden we grote vreugde en diepe nood direct naast elkaar. Troost en vermaning, tederheid en ernst wisselen elkaar in snel tempo af. Ook de moeilijke structuur van de tekst bemoeilijkt het begrijpen. Er zijn bijvoorbeeld grote tussenvoegingen, ja, zelfs tussenvoegingen binnen tussenvoegingen. Wanneer je ze niet herkent, heb je al snel enige moeite om het verband in te zien. Toch

bevat juist deze meest persoonlijke van alle brieven van deze inspirerende schrijver een grote hoeveelheid morele schoonheden als geen andere. Eén van deze liefelijke ‘schilderijen’ willen we nu eens wat nauwkeuriger in ogenschouw nemen en op ons laten inwerken.

Argwaan tegen de dienstknecht van de Heere

De apostel had zijn betekenisvolle eerste brief aan de gelovigen in Korinthe geschreven. Daarin had hij hen ernstig moeten vermanen over verschillende misstanden en hij had bepaald verkeerd gedrag moeten corrigeren. Hij hield van deze Christenen; ze waren zijn geestelijke kinderen (1 Kor. 4:15). Maar ze hadden tot zijn verdriet hun oor te luisteren gelegd bij valse leraren, die de onderwijzing van de grote apostel probeerden uit te hollen, hem als persoon bespottelijk maakten en hem van valse motieven beschuldigden. Hoe zouden nu de Korinthiërs deze ernstige brief opvatten? Hadden ze zich bekeerd met berouw of had hij hen daardoor nog verder van zich verwijderd? Dat waren de vragen die het hart van de apostel kwelden – ja zelfs zo erg dat hij geen rust meer had, zodat hij daarom een door de Heere geopende deur om in Troas het Evangelie te prediken, niet benutte (2 Kor. 2:12). Hij had gehoopt Titus er aan te zullen treffen en van hem een bericht uit Korinthe te krijgen. Maar omdat hij zijn broeder daar niet vond, had hij in zijn geest geen rust. Zo nam hij afscheid van hen en trok hij weg naar Macedonië (2 Kor. 2:13).

Wanneer wij nu van deze plaats in onze brief een grote sprong maken en naar 2 Korinthe 7:5 gaan, kunnen wij direct verder lezen zonder dat wij op de een of andere manier een onderbreking voelen of iets missen: ‘Want ook toen wij in Macedonië gekomen waren, had ons vlees geen rust, maar waren wij in alles verdrukt: van buiten strijd, van binnen vrees’. Inderdaad pakt de schrijver hier de historische draad van hoofdstuk 2:13 weer op, zodat het hele stuk daartussen een grote tussenvoeging in de stroom van gedachten van de apostel is.

Hier hebben we ook het eerder vermelde geval, dat een tussenvoeging is en op haar beurt een andere toevoeging bevat. Deze ‘toevoeging binnen de toevoeging’ strekt zich uit van 2 Korinthe 4:7 tot het laatste vers van 2 Korinthe 5. In de grote tussenvoeging, die wij zojuist overgeslagen hebben, laat de apostel zien wat het karakter en de principes van de dienst waren die hem door God opgedragen waren. Dat was des te meer nodig toen valse leraren in hun midden deze dienst in twijfel trokken en deze dienstknecht van God onzuivere motieven toeschreven.

Wanneer de apostel nu in 2 Korinthe 7:2 op emotionele wijze een beroep doet op de harten van de Korinthiërs en zegt: ‘Neem ons aan. Wij hebben niemand onrecht aangedaan; wij hebben niemand te gronde gericht; wij hebben van niemand ons voordeel gezocht’, dan kunnen wij uit deze woorden ook afleiden wat voor soort beschuldigingen er waren. Het bijzonder verdrietige daarbij was dat de Korinthiërs daaraan min of meer gehoor gegeven hadden. Kenden ze dan hun geestelijke vader niet, die hen door het Evangelie voortgebracht had? Hadden ze door hem niet oneindig veel zegen ervaren en hadden ze zijn trouw niet op de proef kunnen stellen? Waarom geloofden ze dan nu deze onbewezen beweringen van zijn tegenstanders zo bereidwillig? Waarom merkten ze niet dat die zich alleen ten koste van de apostel in hun harten probeerden binnen te dringen?

Het antwoord is eenvoudig en ook voor ons uiterst leerzaam: **zij hadden de wereld lief gekregen en waren er relaties mee aangegaan** (2 Kor. 6:14). Zo was het niet verwonderlijk dat de waarheid van God in praktisch opzicht haar waarde voor hen grotendeels had verloren en dat ze zich in plaats daarvan openstelden voor dwaalleer. Hun argwaan, door de genoemde leraren gevoed, tegenover de verkondiger van deze waarheid liet daardoor maar al te duidelijk zien hoe slecht hun eigen toestand was. Dat ze zo bereidwillig de kwade geruchten over de dienstknecht van de Heere geloofden, was inderdaad geen goed teken voor hen. Ook vandaag de dag is dat trouwens geen goed kenmerk van hen die zoiets doen.

De zorgen van de apostel

Wat moet het de apostel pijn gedaan hebben om zo'n wantrouwen van zijn geliefde Korinthiërs tegenover hem te ervaren! Maar hij spreekt er niet over. Nu, omdat hij weet dat ze hun leven beteren, opent hij zijn hart en laat hij hun weten wat zich daarin afgespeeld heeft. Gewoonlijk sprak hij niet over zichzelf; de liefde denkt immers aan anderen. Maar nu gebod deze liefde hem juist om zijn hart voor hen te openen en hen erin te laten kijken, om hen des te meer te winnen. Een gerespecteerde uitlegger spreekt in dit verband over de *'buigzaamheid van de macht van de liefde'*. Hoezeer kunnen we deze bij de geliefde apostel waarnemen en hoezeer was hij ook daarin een trouwe volgeling van zijn grote Meester!

'Wees dan barmhartig,
zoals ook uw Vader
barmhartig is' (Luk. 6:36).

Toen de apostel en zijn metgezellen naar Macedonië gekomen waren, vond 'hun vlees' – een uitdrukking voor de zwakke menselijke natuur – ook daar geen rust. Van alle

kanten werden ze belaagd. Vanbuiten drongen strijders op hen aan en vanbinnen knaagde vrees aan hun hart. Het is juist de aard van deze noden waardoor deze man van God zo groot en beminnelijk wordt.

Wanneer wij onze zorgen daarmee eens vergelijken, moeten we dan niet zeggen dat ze meestal op ons eigen ik betrekking hebben? Maar kennen we de zorg om alle gemeenten ook wel? Of liggen onze interesses elders, meer of minder in de wereld? Zeker, we kunnen met al onze zorgen bij onze Heere komen, maar hoe weinig brengt het welbevinden van het volk van God ons op de knieën! Wat zien we daarin daarentegen een edele houding bij de apostel! Hij is niet bezorgd om zichzelf, maar vol zorg om de heiligen in Korinthe vindt 'zijn vlees' geen rust.

Hij had hen verzekerd dat ze een plaats in zijn hart hadden ‘om samen met hen te sterven en samen te leven’ (2 Kor. 7:3; verg. 2 Kor. 6:11). Zo innig voelde hij zich met hen verbonden dat wanneer zij stierven, ook hij stierf en wanneer zij leefden en het hun geestelijk goed ging, ook hij leefde. Maar het was met hen geestelijk niet goed gegaan en daarom was hij diep bezorgd over hen. Bovendien wist hij niet hoe zij zijn eerste brief ontvangen hadden. Door de inspiratie van de Heilige Geest had hij hun geschreven en hij wist dat die brief in staat was hen te ‘bedroeven’ (2 Kor. 7:8). De zorg om de gevolgen van deze brief en de vrees dat ze zich nu misschien helemaal vervreemd hadden van het Woord, deed hem beven. Ja, het speet hem in de zin zelfs dat hij de brief geschreven had.

Dat is zeker een buitengewone gang van zaken. Voor een korte tijd verloor de heilige schrijver als het ware het echte karakter van zijn brief uit het oog en vergat hij dat niet *hij* verantwoordelijk was voor wat hij geschreven had, maar de Heilige Geest, Die zijn pen bestuurd had. Maar laten we wel bedenken: het was de liefde tot de Korinthiërs en de zorg om hen geweest die een ogenblik zijn geestelijke beoordelingsvermogen bedroefd hadden!

Laten wij daarvan leren dat we menselijke zwakheid en de persoonlijkheid van Paulus moeten onderscheiden van de inspiratie door de Heilige Geest. Het gebruikte instrument was op zich beslist onvolmaakt, maar de Heilige Geest niet, Die het gebruikte en voor een volmaakt resultaat zorgde. Door Hem geïnspireerd zag de apostel zich nu bijvoorbeeld genoodzaakt om over zijn eigen zwakheid te schrijven. Menselijk gesproken zou hij dat voor zich hebben kunnen houden. Maar hij wilde de gelovigen in zijn hart laten kijken, om hun te laten zien wat zich daarin *om hen* had afgespeeld. Wat een geweldige genade van God in een mens die dezelfde gemoedsgesteldheid had als wij! Hoe dicht kwam hij bij zijn Meester, alleen was Die in alle opzichten altijd *volmaakt!*

Wij kunnen ons afvragen hoe het toch mogelijk was dat Paulus zo diep, zo Goddelijk doorleefd kon optreden. Nu, hij leefde in nauw contact met zijn Heere. Ook al was de situatie van de gemeente nog zo beschamend slecht, toch bracht die hem steeds bij deze beide principes: het opkomen voor *de eer van de Heere* en *de liefde tot de Zijnen*.

Zo was het ook bij Mozes. Hoe kwam het dat deze man van God in gevaarlijke situaties bijna intuïtief precies het juiste deed, zonder exacte aanwijzingen van God daarover gekregen te hebben? Hoe kon hij bijvoorbeeld de beide stenen tafels kapot breken, die toch met de vinger van God beschreven waren? Hoe wist hij dat hij zijn tent buiten het legerkamp moest opslaan? Het **opkomen voor de eer van God en de liefde voor Zijn volk** waren de drijfveren voor zijn optreden.

Als die ons ontbreken, geliefden, moeten wij ons niet verwonderen wanneer wij steeds verder in een toestand van onverschilligheid en krachteloosheid belanden. Alleen het overdenken van wat nodig is voor de eer van de Heere en een innige liefde tot Zijn Gemeente kunnen ons daarvoor bewaren. Deze beide fundamentele regels zullen ook een zuiver gevoel oproepen over onze werkelijke toestand en echt verdriet daarover. Paulus hoefde zichzelf niets te verwijten. Wij zijn daarentegen in grote mate mede schuldig aan de slechte toestand van de Gemeente. Maar als we dat voelen en er verdriet erover hebben, zullen ook wij de troost van God ervaren.

Schrijver onbekend.

Duizend jaar rust

‘Verder moet u voor uzelf zeven sabbatsjaren tellen, zeven keer zeven jaar, zodat de perioden van de zeven sabbatsjaren negenenveertig jaar voor u zijn. Dan moet u in de zevende maand, op de tiende dag van de maand, bazuingeschal laten klinken. Op de Verzoendag moet u de bazuin in heel uw land laten klinken’ (Lev. 25:8-9).

Het is bijzonder belangrijk om op te merken dat de duizendjarige rust in de Joodse bedeling op verschillende manieren werd voorgesteld. Elke zevende dag was een sabbatdag, elk zevende jaar was een sabbatjaar en elke zevenmaal zeven jaren was er een jubeljaar. Elk van deze typische plechtigheden afzonderlijk, maar ook al die ceremonieën samen duiden voor het geloof op de gezegende tijd in de toekomst waarin werken en droefheid zullen ophouden, waarin ‘het zweet des aanschijns’ niet meer nodig zal zijn om de honger te stillen.

Dan zal de aarde, verrijkt door de milde regens van de Goddelijke genade en vruchtbaar gemaakt door de heldere stralen van de Zon der gerechtigheid, overvloedige opbrengsten produceren gedurende een tijdperk van duizend jaar, zodat de voorraadschuren en wijnpersbakken van Gods volk vol zullen zijn. **Wat een gezegende tijd!** Wat een gelukkig volk zal Israël dan zijn!

Het is heerlijk ervan overtuigd te mogen zijn dat deze dingen niet ontleend zijn aan de fantasie of de verbeelding van mensen, maar waarheden en werkelijkheden uit Gods openbaring zijn, die we kunnen genieten door het geloof. Het geloof is immers de zekerheid van de dingen die men hoopt en de overtuiging van de dingen die men niet ziet.

C.H. Mackintosh

Het duizendjarig Vrederijk

Vandaag de dag wordt de gedachte van een duizendjarig Vrederijk vaak als een fabeltje van de hand gewezen, niet alleen door ongelovigen, maar ook door vele protestantse stromingen. Het is vanuit die realiteit interessant te zien wat de hervormer *Melanchton* over dit thema heeft gezegd:

‘Als dat heerlijke vrederijk (het duizendjarige rijk van Christus) er aan het eind van deze wereld niet zou zijn, dan zou de hele ontwikkeling van de wereld een onopgelost raadsel zijn, een romp zonder kop’.

En wat zei *Luther* over dat tijdperk van 1000 jaar?

‘Als onze voorouders in het paradijs niet hadden gezondigd, dan zou de wereld niet voorbijgegaan zijn. Maar nadat ze in zonde gevallen zijn en wij allen met hen, moet ook de hele natuur het door onze schuld ontgelden en is vanwege onze zonde ook aan de vruchteloosheid onderworpen en zal deze zesduizend jaar ... als een vervloekte wereld daaraan onderworpen blijven ... tot God haar omwille van de uitverkorenen zal reinigen en vernieuwen. Want de zon is nergens zo mooi, helder en duidelijk geweest als in het begin, toen ze geschapen was, maar ze is omwille van de mens al spoedig daarna duister, roestig en bezoedeld geworden. Maar op die dag zal God ze weer schoonmaken en reinigen’.

Verder schrijft hij in een oude kroniek: ‘De wereld bestaat zesduizend jaar: tweeduizend jaar zonder wet, tweeduizend onder wet en tweeduizend onder Christus. Daarna komt het zevende tijdperk van duizend jaar, de sabbat van de Heere. Dat zijn de dagen van een week bij God, want één dag is bij de Heere als duizend jaren’.

Uit ‘De Morgenster’

Wie zijn broeders, schapen en bokken in Mattheüs 25?

Vraag:

Wie zijn ‘de broeders’, ‘de schapen’ en ‘de bokken’ in Mattheüs 25:31-46?

Antwoord:

Wanneer de Heere Jezus als Zoon des mensen terugkomt en op de troon van Zijn heerlijkheid zit, zal Hij opnieuw Joodse verbindingen hebben. Hij zal een Joodse bruid hebben (Ps. 45) zowel als een Christelijke (Openb. 19).

De mensen over wie Hij hier spreekt als ‘Mijn broeders’, zijn Joden die aan het eind van onze tijd, na de opname van de Gemeente, uitgezonden worden om onder de volken het evangelie van het koninkrijk te prediken (Matth. 24:14). De Koning zal de vraag hoe men deze boden van de Koning ontvangt – of de boodschap aangenomen of verworpen wordt – beschouwen als een behandeling die men Hem Zelf aandoet.

De manier waarop men de dienstknechten van de Koning en hun boodschap ontvangen heeft, is het punt waarover de volken geoordeeld zullen worden. Zij die de boodschap aannamen, worden ‘schapen’ genoemd en krijgen een plaats aan de rechterhand van de Koning; ze gaan in het eeuwige leven. Zij die de boodschap verwierpen en de boodschappers slecht behandelden, worden ‘bokken’ genoemd, worden aan de linkerhand van de Koning geplaatst en gaan in de eeuwige pijn. De zegening van de schapen en het oordeel van de bokken is definitief en onveranderlijk.

Enkele punten van tegenstelling tussen het oordeel van de volken en dat van de doden in Openbaring 20 kunnen misschien helpen om de moeilijkheden van sommigen weg te nemen.

1. Openbaring 20 spreekt over het oordeel van de doden, Mattheüs 25 over dat van de levenden.
2. In Openbaring 20 worden de afzonderlijke, individuele personen geoordeeld en in Mattheüs 25 de volken.
3. In Openbaring 20 is God (de Zoon verg. Joh. 5:22-23) de Rechter en in Mattheüs 25 de Zoon des mensen.
4. Openbaring 20 is in de eeuwige toestand, Mattheüs 25 in de tijd.
5. Openbaring 20 kent maar één klasse van personen, Mattheüs 25 drie.
6. In Openbaring 20 wordt over boeken gesproken en over het boek van het leven, Mattheüs 25 spreekt over geen enkel boek.
7. Openbaring 20 spreekt niet over een 'komen', Mattheüs 25 wel.
8. Openbaring 20 spreekt over God en mensen, Mattheüs 25 over de Zoon, over mensen en over engelen.
9. Openbaring 20 zegt dat de hemel en de aarde wegluchten, Mattheüs 25 toont een voortduren van hemel en aarde.
10. Openbaring 20 spreekt van de grote witte troon, Mattheüs 25 van een troon van heerlijkheid.

Walter Scott

Waarom wij niet zeggen: ‘Hemelse Vader’

‘Hemelse Vader’

In geen enkele rede in de Evangelieën gebruikt de Heere Jezus zo vaak het woord ‘Vader’ als in Zijn afscheidsrede in Johannes. Als je bij Johannes 13 begint en tot aan het eind van hoofdstuk 17 het woord ‘Vader’ onderstreept, zul je verbaasd staan als je ziet hoe vaak het woord voorkomt. We kunnen een vergelijking trekken met onze aarde, die haar jaarlijkse gang rond de zon maakt. Als ze een deel van die reis heeft afgelegd, komt ze in een gebied terecht waar voortdurend lichtende sporen langs de hemel schieten – het gebied van de vallende sterren. Ze vormen daar clusters, zoals dat in andere delen van de rondgang niet voorkomt. Zo is er in dit gedeelte van het Johannes-evangelie als het ware een cluster van het woord ‘Vader’.

De Heere stelt ‘de Zijnen’ voor aan de Vader, Die hen aan Hem gegeven had en in hoofdstuk 17 spreekt Hij over hen tot de Vader, waarbij Hij hen overgeeft in Zijn zorg, omdat Hij Zelf niet langer bij hen kan blijven om hen te beschermen onder Zijn beschuttende vleugel. Wanneer het gaat om ‘de Zoon en de Vader’, gebruikt Hij eenvoudig het woord ‘Vader’. Wanneer Hij de discipelen aan de Vader toevertrouwt te midden van het kwaad, zegt Hij: ‘Heilige Vader’ (vs. 11) en wanneer Hij een blik werpt op de wereld die Hem heeft verworpen – en zowel Hem als Zijn Vader heeft gehaat – zegt Hij: ‘Rechtvaardige Vader, – en de wereld heeft U niet gekend; maar Ik heb U gekend’ (vs. 25).

Waarom zegt Hij hier niet ‘Hemelse Vader’? Wel, in het Johannes-evangelie is Hij ‘de eniggeboren Zoon Die in de schoot van de Vader is’ (1:18). Dat kon Hij zeggen, als de vleesgeworden Mens, de Zoon des mensen, Die in de hemel is. In Johannes gaat het om de Vader en de Zoon.

In Mattheüs gaat het om Jahweh en de Heere Jezus. Hij stelt Zichzelf voor als de Messias, in overeenstemming met de oudtestamentische profetieën, geboren als Koning der Joden in Bethlehem en onder de mensen in het land Israël. Hij zegt: 'Mijn Vader *Die in de hemelen is*' (10:32-33), 'Mijn hemelse Vader'. 'Elke plant die Mijn hemelse Vader niet heeft geplant, zal worden uitgeroeid' (15:13). Hier vinden we afstand en de aarde als Zijn leefgebied – het land Israël – wat zo anders is dan 'de Zoon des mensen, Die in de hemel is' (Joh. 3:13). Wij staan niet in de Joodse positie van dienaar, zoon en onderdaan, die afstand inhoudt. Maar wij, als gelovigen in de Zoon, zijn 'nabij gebracht door het bloed van Christus ... Want door Hem hebben wij ... door één Geest de toegang tot de Vader' (Ef. 2:13,18).

Zoals wij dezelfde natuur hebben als de verheerlijkte Zoon van God, hebben wij nu ook dezelfde positie als Hij. Hij is opgevaren naar Zijn God en Vader en door genade zijn wij die in Hem geloven, tot God onze Vader gebracht, in Christus waar Hij is – 'in de hemelse gewesten'. Dus als we ons in een bewuste relatie met de Vader bevinden, geeft 'de Geest van zoonschap' (Rom. 8:15) ons het besef van Zijn liefde en van onze nabijheid tot Hem; we zijn in het licht zoals Hij in het licht is en hebben gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3).

Wij zeggen dus niet: 'Hemelse Vader', maar gewoon: 'Abba, Vader'. Omdat wij in de relatie van zoonschap staan en in de Geest zijn en ons in het geloof 'in de hemelse gewesten in Christus Jezus' bevinden (Ef. 2:6), zijn wij waar de Vader is. 'Zie, welk een liefde de Vader ons gegeven heeft, dat wij kinderen van God genoemd zouden worden ... Geliefden, nu zijn wij kinderen van God' (1 Joh. 3:1-2). In de aanwezigheid van onze God en Vader in Christus kunnen wij niet zeggen: 'Hemelse Vader', alsof alle afstand tussen aarde en hemel tussen Hem en ons in stond.

Mijn kinderen, spreek Mij niet als van een afstand aan, maar zeg eenvoudig: 'Vader', want jullie zijn samen met Mij onder hetzelfde dak in deze stad.

Als we ons in een vreemd land zouden bevinden, zou het niet ongepast zijn om in ons schrijven de naam van de stad te verbinden met het woord 'Vader'. Wij hebben 'de Geest van zoonship ontvangen, door Wie wij roepen: Abba, Vader!' (of: de geest ... waardoor; Rom. 8:15).

Schrijver onbekend, vertaald uit het Engels.

President Abraham Lincoln en de spion

Toen ik eens voor een spreekbeurt in een gemeente in de zuidelijke staten van Amerika was, richtte de voorganger mijn aandacht op één van de oudsten. Hij vertelde:

Toen de Burgeroorlog uitbrak, bevond die man zich in één van de verre zuidelijke staten en hij nam dienst bij het zuidelijke leger. Hij werd door de generaal uitgekozen om te spioneren bij het noordelijke leger. Zoals u weet, kennen legers geen genade voor spionnen als ze worden gepakt. Deze man werd gepakt.

Hij werd berecht door de krijgsraad en veroordeeld tot de doodstraf. Gedurende de tijd dat hij gevangen zat en op de dag van de executie wachtte, brachten de soldaten hem steeds zijn eten. Iedere keer als ze naar zijn cel kwamen, schold hij president Abraham Lincoln uit voor alles wat mooi en lelijk was. Het leek wel of hij alleen maar bezig was met het bedenken van zo veel mogelijk scheldwoorden. Op een dag, terwijl hij in de gevangenis zat, kwam er een noordelijke officier naar zijn cel. De woedende gevangene dacht dat het moment van zijn executie was aangebroken. De officier deed de deur van de cel open en

overhandigde hem een gratiebrief die was ondertekend door Abraham Lincoln. Hij zei hem dat hij vrij was en naar zijn vrouw en kinderen kon gaan.

De man die zo vol bitterheid en boosaardigheid en woede had gezeten, werd plotseling rustig en zei: 'Wat! Heeft Abraham Lincoln mij gratie verleend, ik heb nooit een goed woord over hem gezegd'. De officier reageerde: 'Als u kreeg wat u verdiende, zou u worden doodgeschoten, maar u hebt gratie gekregen! U bent nu vrij'.

De kerkelijke voorganger die vaak hem bezocht had, vertelde hem later dat deze daad van onverdiende goedheid het hart van de man had verbroken en tot zijn bekering had geleid. Deze man verdiende geen gratie, maar dat is nu precies genade: onverdiende gunst!

Misschien hebt u tot op dit moment ook wel tegen God gerebelleerd of tegen Hem gezondigd. Maar als u uw zonde erkent en bereid bent om de barmhartigheid en vergeving die God u aanbiedt, aan te nemen, dan kunt u die gratie krijgen. God biedt iedere zondaar gratie aan, want 'in Christus hebben wij de vergeving van de misdaden, door Zijn bloed, naar de rijkdom van Zijn genade' (Ef. 1:7).

D.L. Moody, in 'Life and Light'

Jeugdkampen?!

Vanwege de pandemie en de regelgeving weten wij op dit moment nog niet of de kampen die zijn gepland van maandag 16 tot zaterdag 21 augustus 2021, echt gehouden kunnen worden.

Het is wel onze wens om jongelui weer zo'n week te kunnen bieden, maar het is te vroeg om hierover iets te besluiten. Op onze website vindt u de nodige informatie en de digitale kampfolder. Eventueel kunt u uw kind al wel aanmelden, maar wacht met een bijdrage liever tot er definitief duidelijkheid kan worden gegeven.

Met vriendelijke groet, het team van Christelijk Jeugdwerk

www.komtienerkampen.nl

God wil je helpen

K. Habicht

In acht geïllustreerde verhalen uit het dagelijkse leven van kinderen leren kinderen van ongeveer 4-8 jaar dat niet altijd alles lekker loopt, maar dat er een God is Die naar je gebed luistert en je wil helpen, ook als het moeilijk is.

Bestelcode: 5801

96 bladzijden, hardcover

Prijs: 10,95

Deze serie bestaat uit 4 delen, kijk op onze website voor de overige delen.

Nadenkertje

Geen toeval

In een donkere nacht stond een scheepsjongen op het dek van een stoomschip dat de Mississippi afvoer. Opeens voelde hij dat een neervallend touw zich om zijn voeten slingerde en hem omver trok, zodat hij overboord viel in de stroom. In doodsangst klemde hij het touw met beide handen vast, maar hij voelde tegelijkertijd dat hij steeds dieper zonk. Zwemmen kon hij niet en hij wist dat het touw eerst helemaal afgerold moest zijn, wilde hij houvast hebben om zich op te kunnen trekken. Maar als het touw eindelijk was afgerold, zou het voor hem te laat zijn.

Plotseling voelde hij een ruk. Het touw stond strak en met zijn laatste krachten trok hij zich omhoog. Nee, het was geen inbeelding: het touw hing als door een onzichtbare macht vastgehouden strak naar beneden. Hij wist veilig het dek te bereiken, waar hij doornat en bevend stond te staren naar het wonder.

Bij het maanlicht ontdekte hij dat het touw was vastgeklemd in een gleufje van de scheepswand. Alleen met grote moeite kon hij het eruit krijgen. De volgende morgen probeerde hij het touw zelf in de gleuf te werpen, maar het lukte hem niet, hoe lang hij er ook mee bezig was. Ten slotte viel hij op de knieën en riep hij uit: 'Grote, barmhartige God, het kan niet anders of U hebt mij deze nacht door een wonder het leven gered. En als U het de moeite waard hebt gevonden om mijn leven op zo'n wonderbare manier te redden, dan hebt U zeker nog een ander doel met mij. Hier ben ik, doe met mij wat U wilt!'

Deze jongen was de latere president van Amerika, James Garfield, die zijn weg met God is gegaan. Geen toeval! Toeval bestaat niet. God heeft met ieder een plan. Hij heeft ons lief en daarom zond Hij Zijn Zoon, de Heere Jezus, naar de aarde. Hij wil iedereen gelukkig maken die met zijn zonden tot Hem komt en de Heere Jezus in het geloof aanneemt.